

نقاد باش

حسام وطنی

بررسی سینمای دفاع مقدس ۲

استدلال سینما را به ورطه نابودی بکشیم واقعاً بی‌مهری کرده‌ایم. پراهمیت بودن سینمای دفاع مقدس و ظرفیت‌هایی که در این نوع سینما وجود دارد نباید فراموش شود، اما ما فیلم‌سازی در این ژانر داریم که باعث رشد سینما می‌شوند و باید خیلی زودتر از این به فکر حمایت سینمای دفاع مقدس می‌بودیم. نه این که آن قدر این سینما کم‌رنگ شود که حضور جشنواره فیلم دفاع مقدس زیر سایه جشنواره فیلم فجر برود و آن قدر این سایه سنگین شود که اندک‌اندک به فراموشی برسد. کسانی که آن روزها بندهای پوتین مقاومت را محکم می‌بستند و فانسخته‌ها را آماده کردند هنوز هم وجود دارند و هنوز هم دلسوزتر از قبل به پیشبرد اهداف این سینما فکر می‌کنند. امید داریم که این سینما بلندتر از قبل باشد. در ادامه به این بحث بیش‌تر می‌پردازیم.

اما خبرهای داغ سینمایی

خبر رسید که جشنواره فیلم دفاع مقدس در کنار جشنواره فیلم فجر برگزار شود که با مخالفت شدید اهالی این حوزه سینمایی روبه‌رو شدند و طی آن تصمیم به برگزاری مجزا از جشنواره فیلم فجر را گرفتند. (راستش را بخواهید واقعا بی‌انصافی بود این جشنواره به اندازه خود هویت دارد) اما در حاشیه جشنواره بین‌المللی فیلم فجر قرار است از دو هنرمند فقید سینمای ایران یادی شود. علی‌حتمی کارگردان ارزنده سینمای ملی که شاهکارهای سینمایش هیچ‌گاه از اذهان نخواهد رفت و مرحوم رسول ملاقلی‌پور که جامعه سینمای ما از وجودش امروز بی‌بهره ماند. سینمای ما به سفر به جزایه می‌بالد. آخرین ساخته ملاقلی‌پور میم مثل مادر بود که دین خود را به مقام مادران ادا کرد. روحشان شاد...

نشانی الکترونیک:

Hesam_vattani@yahoo.com

سلام به شما دیروزی‌های امروزی و امروزی‌های فردایی
کمی به گذشته بازگردیم. در سال‌های دور، سینمای دفاع مقدس موفق داشتیم؛ فیلم‌هایی با مخاطبان بسیار، اما امروز اگر همان فیلم‌های موفق سال‌های طلایی را اکران کنیم موفق نخواهند بود و یکی از مهم‌ترین دلایل تغییر شرایط اجتماعی و تغییر ذائقه مخاطب است. تکرار ساخت آن نوع آثار نیز باعث شده مخاطب‌زدگی پدید آید. مشکلات روزمره مخاطبان باعث شد که حتی فیلم‌سازان دفاع مقدس جور دیگری فیلم بسازند و شرایط فعلی و نیازهای کنونی را مدنظر بگیرند. ما نباید به گذشته برگردیم حتی مجبور به تکرار هم نیستیم، بلکه سرمایه‌هایی داریم که آن روز نداشتیم، فیلمسازان با تجربه‌ای داریم که درک درستی از دفاع مقدس دارند و می‌توانند آثار ارزشمندی بسازند. به جرات می‌توان گفت اگر از این عرصه حمایت شود، اتفاقات مثبتی همراه خواهد داشت.

درباره بحث مالی و اهمیت حمایت دولت باید بگوییم:

با وجود دلایلی همچون فرهنگ عامه و نوع این سینما طبیعی به نظر می‌رسد که تنها بخش خصوصی نمی‌تواند در این نوع ژانر سرمایه‌گذاری کند. دلایلی همچون برنگشتن سرمایه و عدم رغبت سینماداران برای اکران چنین فیلم‌هایی نیز باعث نیاز این سینما به حمایت دولتی می‌شود؛ البته باید دانست که تنها حمایت مالی برای رشد این سینما کافی نیست. مدیریت برنامه‌ریزی و پرهیز از شعار نیز می‌تواند کارساز باشد. ما جوانانی داریم که با سرمایه‌گذاری اندک درباره آنها می‌توانیم سینمای دفاع مقدس تضمین شده‌ای داشته باشیم. اگر با این بهانه که سینما کلاً صنعت پرخرجی است و اختصاراً سینمای دفاع مقدس نیز از نوع پرهزینه است و بخواهیم با این

من لولو هستم

چند ده سال پیش (۷۰-۸۰ سال پیش) به آدم کج و کوله در مجلس این مملکت حاضر شد و در دفاع از مفت‌فروشی نفت به فرنگی‌های نامیمون می‌گفت: بابا نفت چیه؟! نفت اخه! الان دیگه تاریخ مصرف نفت منقضی شده و تا چند وقته دیگه همه دنیا از انرژی اتمی استفاده می‌کنن (اون موقع هنوز انرژی اتمی رو هسته‌ای نکرده بودن!) و ما باید تازه به چیزی هم دستی بدم.

چند سال بعدش (باز هم هنوز چندده سال تا زمان ما و هسته‌ای شدن انرژی اتمی مونده بود!) نخست‌وزیر وقت افاضه داشتند که بابا شما به کارخونه سیمان نمی‌تونید بزنید اون وقت می‌خواید خودتون نفت استخراج کنید. روزگار به این دو تا فلک‌زده مهلت نداد تا ببینن ما هم نفت استخراج می‌کنیم، هم بلدیم کارخونه سیمان بسازیم، هم کارخونه سیمان صادر کنیم، هم بلد شدیم انرژی هسته‌ای یا اتمی درست کنیم. تا چشم حسود درآد **completely**

من آدم برفی هستم

عجب سرمایای بود امسال. چیزی نمونه بود قندیل بیندیم. به قول حافظ هوا بس ناجوانمردانه سرد است سعید! بعضی‌ها هم نامردی می‌کنن و شیر گازو قطع می‌کنن. عجب دور و زمونه ای شده‌ا. اگه این انرژی اتمی یا هسته‌ای رو یه‌نموره زودتر بلد شده بودیم... هوا بس ناجوانمردانه سرد نمی‌شد؟ نه، نامردا گازرو قطع نمی‌کردن؟ نه، پس چی؟ اگه زودتر بلد شده بودیم الان یه بخشی از برق‌مون رو می‌تونستیم از همین انرژی اتمی تامین کنیم و لاقفل دیگه برای تولید برق گاز نمی‌سوزوندیم.

من ریات هستم

این فیلمه «من ریات هستم» رو دیدین شما؟ چند ماه پیش تلویزیون بخش کرده بود. ندیدین؟ از دستتون رفت. بازیگر نقش اولش هم "ویل اسمیت" بود که سال ۲۰۰۱ به خاطر بازی در فیلم **Ali** نامزد جایزه اسکار شده بود. این فیلم درباره محمد علی... بله؟ دوستان از پشت اشاره می‌کنن که «مگه داری مسابقه فوتبال گزارش می‌کنی؟! حرفتو بزن!» چشم. با عرض پوزش. خوب چی می‌گفتم؟ اهان. آقا! تو این فیلمه دیگه از نفت و گاز و بنزین و کارت سوخت و این حرفا خبری نبود که نبود. آقا! ماشینا که هیچی حتی موتوروا هم با انرژی اتمی کار می‌کردن. بابا عجب چیزی ما پیدا کرده بودیم و خودمون هم خبر نداشتیم. تصورشو بکنید شاید بچه‌های ما دیگه این ماشین دودی‌های امروزیو نبینن. وای یعنی می‌شه؟! فکر کنم اگه بعضی‌ها بذارن می‌شه خوبیم می‌شه.

در پایان لازم می‌دانم شایعاتی مبنی بر همکاری بنده با سازمان انرژی اتمی را شدیداً تکذیب کنم. باور بفرمایید! به جان شما!